

עניתי לו: סקוט, אולי תפסיק להאשים אותי בכל מה שנעלם מהבית!

איזושהי מיפלצת

ערב אחד לפני שנתיים, כשיימתי את ההופעה ב־4 לפנות בוקר, נתן לי אחד הישראלים 1000 רולר טיפ. איזו חגיגה של סמים היתה לי באותו ערב באזור המסומים!

היה לי ידיר שהיה בייביריטר בביתו של אחי, וכשאחי חזר באותו הערב הוא גילה בית ריק, אפילו את כלי-המיטבח הוא מכר.

להיות מסטול זה לא כמו שמראים בסרטים של הוליווד — כל הרעידות האלה של השחקנים, והבעות-הפנים הרביליות. זה משהו אחר לגמרי. החיים אף פעם לא דומים לסרט.

יום אחד הורקתי לעצמי תערובת מסוכנת מאוד של קוקאין והירואין ביחד. זה נקרא „ספיד בול“. אחרי זה נכנסתי למיקלחת. הסבון התחיל לריעוד לי, השערות סמרו, והתחלתי להריגיש קור-כלבים. נכנסתי לפאניקה. קראתי לאחת מדיריות המלון, הסתבר שחטפתי הרעלה. השתמשתי במורק שמישהו אחר הוריק בו קודם לכן, ובמורק נשארה טיפ-דום שהרעילה אותי. מייד פתחת את זרם המים החמים בלבד, ועמדת מתחת למים הרותחים ושבהם אפשר היה בקלות להכין קפה.

ההרואין הפך אותי לעבר. לאט-לאט נגמרה ריבקה, ועלתה ממנה איזה שהיא מיפלצת. שלא ידעתי מי היא. איכרתי את הזהות העצמית שלי.

הסם, ואז הייתי אומרת לעצמי: **FUCK THEM ALL**, העיקר שאמצא את הסם. כשאתה מכור לסמים, החיים מתגמרים, דברים חשובים הופכים לשוליים. ומה שחשוב תמיד זה המנה הבאה. ביזבזתי 400 דולר ליום על סמים. עשיתי מעשים שהיום אני מתביישת לחשוב עליהם. הרבה אנשים טובים עזרו לי, ואני גמלתי להם ברע.

היתה לי תכרה שראתה שאני מסתובבת ברחובות. היא הציעה לי לגור בדירה שלה במשך שנה, בלי תשלום. כשהיא חזרה, הבית היה ריק. מכרתי את כל הרכוש שלה.

לא היתה לי כוונה לגנוב לה. מצאתי לעצמי את כל הצידוקים שבועולם כדי להצדיק את עצמי.

הפכתי לאשה ערמומית. המילחמה היומיומית עשתה אותי לנוכלת קטנה, שקרנית.

12 שקיות של הירואין ליום עולים הון-ענק. בלעדיהם לא יכולתי לתפקד. כסוף ההופעה שלי בפינג'אן הייתי ניגשת לישראלים בקהל, שזכרו אותי עוד מהארץ, משקרת להם שאני צריכה כסף עבור הלימודים של הילדה, מציאה מחלות לכל המישפחה — העיקר שיתנו לי 100 רולר טיפ, כדי שיהיה לי כסף לעוד מנות. נגעלתי מעצמי, אך לא היתה לי שום ברירה.

לפעמים, כשלא היה לי כסף, גנבתי מהחבר שלי, שאיתו גרתי אחרי הגירושין, דברים שהיו לו בבית. פעם הוא קנה מגפיים חדשים ב־250 דולר. עוד באותו היום מכרתי אותם ב־10 דולר, כדי לקנות שקית אחת של הירואין. כשהוא חזר הביתה, הוא שאל אותי איפה המגפיים. ואני בתמימות

ריבקה זוהר ביפו העתיקה

התגלגלתי בין פחיהאשפה בניו-יורק...

מהמחט. היו שם אנשים שלא היה להם מקום להוריק בוורידים של הורועות, והם היו מזריקים לצוואר ולרקקה.

יום אחד ישבנו, חבורה של מסור ממים, ואחד מהם חיפש וריד פנוי ולא מצא. הוא לקח סכיני-גילוח וחתך לעצמו את היד לעומק. ואני, ריבקה זוהר, ישבתי מולו, שלווח ולא-איכפתית, נראה היה לי שהוא עשה את הרבר הנכון ביותר לעשות. הרי הוא זקוק לסם.

התלות שלי בסם הלכה וגדלה לפני כשנתיים. כשניו-יורק היתה בעוצר בגלל הסופה הגדולה, ושום איש לא הסתובב ברחובות כי היתה סכנה שהרוח תהרוס אפילו בתים. מצאתי את עצמי ברחובות, מחפשת ספק שימכור לי מנת-סם. המיטריה עפה לי, והרוח העיפה אותי על המידרכה. המשכתי ללכת, ידעתי שאני מוכרחה להשיג עוד מנה של סם.

הסם גורם למלכות להפוך לזונות. אנשים שלעולם לא יכולת למצוא ביניהם מכנה משותף הופכים לחברים לצרה משותפת. ראיתי שם מי שהיו רוגמניות-צמרת; אנשי-עסקים וגם פושעים קטנים שהפכו לידידים. לדעתי צריך להכריז על עונש-מוות לטוחריה-סמים, כי הרי הם הגורמים לכל-כך הרבה אנשים למות, והם מתעשרים וחיים בהנאה.

רק מפני שתמיד מצאתי את הכסף למנה הבאה, לא הגעתי לזונות. נראה שהחינוך שקיבלתי מאמי, והשורשים הישראליים שלי, הם שהצילו אותי.

לקראת הסוף הגעתי למצב שאכלתי לחם יבש שקיבלתי מבעלי-מכולות יהודיים, שנתנו לי את השאריות שלא נמכרו באותו השבוע. הייתי טובלת את הלחם במים ולועסת לאט-לאט. שכחתי איך אוכלים אוכל, ושקלתי 37 קילו. הייתי שלד מהלך.

הסתובבתי בין פחיהאשפה כדי לאסוף בקבוקי קוקה קולה ריקים, שאותם מכרתי לסופר-מארקטים.

ביום שפגשתי את נעמי נקאו ידעתי שזוהי אני בסוף הדרך. תמיד הסתרתי מאנשים שאני מכורה לסמים, אבל כשנעמי ניגשה אליי, הוררתי את הפלסטר מהיד והראיתי לה את כל סימני ההורקות והצלקות.

אם בישראל יקרא את הסיפור שלי מסומם אחד, והסיפור יעזור לו להבין איפה הוא נמצא ועד כמה כדאי לו לחזור למוטב — אהיה מאושרת.

הידרדרתי יותר ויותר לתוך ההירור, אין, לתוך הסכנות וההתגרות בגורל.

הדם קופץ

יום אחד, כשהלכתי לקנות את הסם, תפס אותי כושי צעיר, ילד עם אקדה. הוא הצמיד לי את האקדה למצח ואיים עליי. היה לי חושך בעיניים. ראיתי לפניי את הסוף. שמעתי על מיקרי האונס והשור, ופיתאום אני עומדת לפני זה.

התחלתי לבכות ואמרתי לו: קח את כל מה שאתה רוצה. יש עליי תכשיטי-זהב של סכתי 200 דולר במזומן. רק אל תעשה לי כלום!

אני לא יודעת מאיפה היה לי הכוח לדבר. כשהוא הלך, נשמתי לרווחה. ניצלתי.

חמש דקות אחרי זה אמרתי לעצמי: איזה זין, מאיפה אקנה עכשיו סם?

הגעתי למועדון ואמרתי לבוס שגנב לי את הכסף שהיה לי לשלם עבור בית-הספר של הילדה, ואם לא אשלם, יעיפו את הילדה. הוא נתן לי 100 דולר, ובריצה מהירה רצתי להשיג את הסם. מכרתי את כל הרכוש שהיה לי, עמרתי ברחובות ניו-יורק, מציעה למי כירה את השמלות שלי, המעילים והתחתונים שלי. מצאתי את עצמי כשרק שמיכה דקה מכסה אותי כמעיל. הייתי מסתובבת בה ברחובות ובבית. צילצלתי לבייל וביקשתי ממנו להביא לי שמיכה אחת מהבית, כי היה חורף קשה במיוחד, והוא אמר לי: „את מסוממת, ולכן לא מגיע לך כלום!“

אני לא מאמינה כיום שהייתי מסוגלת לאהוב אדם שהתגלה אחרי-כך כחלאה כזאת. הוא הרס לי את החיים, הוא הביא אותי להרגיש ככלום, לא אשה ולא אמנית.

היום יש לי הרבה חברים הומואים. אני לא שונאת אותם, כי הם חיים עם זה, ולא חיים בשקר. אבל ביל רימה את כולם. הוא גרם לי להגיע לתהום עמוקה, כדי לחפות על עצמו. הוא שמר על התדמית של גבר נשוי, שאשתו זמרת מפורסמת, והשולט בה כמו בשיפחה.

הייתי בבית-מלון שכל הדיירים שלו היו מסוממים. ספק אנשים, ספק מיפלצות. בלי שיניים, כל העור היה מחורר מצלקות של הוריקות. למכורים יש הנאה לראות את הרם קופץ

